

Sag T-26/89

Henri de Compte mod Europa-Parlamentet

»Tjenestemænd — disciplinærordning — degradation«

Dom afsagt af Retten i Første Instans (Tredje Afdeling) den 17. oktober 1991 785

Sammendrag af dom

1. *Tjenestemænd — disciplinærordning — indledning af en disciplinærsag — forældelsesfrist — ingen — frist for meddelelse af decharge til regnskabsførere — uden betydning (Tjenestemandsvedtægten, art. 86-89; bilag IX; finansforordningen, art. 72)*
2. *Tjenestemænd — disciplinærordning — disciplinærsag — genoptagelse efter retslig annullation af sanktionen på grund af formmangel — genoptagelse af sagen på det stadium, hvor sagen var behæftet med den fastslåede formmangel (Tjenestemandsvedtægten, bilag IX)*
3. *Tjenestemænd — disciplinærordning — proceduren ved Disciplinærrådet — fristerne i artikel 7 i bilag IX — pligt for administrationen til at handle inden for en rimelig frist — tilsidesættelse af pligten — følger (Tjenestemandsvedtægten, art. 7, bilag IX)*
4. *Tjenestemænd — disciplinærordning — disciplinærsag — artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention uanvendelig (Tjenestemandsvedtægten, bilag IX)*

5. *Tjenestemænd — disciplinærordning — proceduren ved Disciplinerrådet — fuldstændig forelæggelse af alle sagens dokumenter for den pågældende — alene forpligtelse hertil efter anmodning fra den pågældende*
(*Tjenestemandsvedtægten, bilag IX, art. 2 og art. 7, stk. 1*)
6. *De Europæiske Fællesskabers budget — gennemførelse — forskudsforvaltning — forvaltning — regnskabsførers og forskudsbestyrers ansvar — ansvarsfordeling*
(*Finansforordningen, art. 17, stk. 3, art. 20, 49, 63 og 70*)
7. *Tjenestemænd — disciplinærordning — sanktion — lovlighed — afgørelse efter en sag rettet mod en anden tjenestemand — uden betydning*
(*Tjenestemandsvedtægten, art. 86*)
8. *Tjenestemænd — disciplinærordning — sanktion — ansættelsesmyndighedens skøn — judicial kontrol — rækkevidde — grænser*
(*Tjenestemandsvedtægten, art. 86-89*)

1. Vedtægten fastsætter ikke i dens bestemmelser vedrørende disciplinærordningen for Fællesskabernes tjenestemænd i artikel 86-89 i bilag IX nogen forældelsesfrist for indledningen af en disciplinærsag. En forældelsesfrist skal imidlertid af hensyn til dens formål, som er at tjene retssikkerheden, fastsættes forud af fællesskabslovgiver.

Da der ikke i vedtægten er fastsat en sådan frist, kan det ikke antages, at udløbet af fristen i finansforordningens artikel 72, for så vidt angår meddelelse af decharge til regnskabsførere, kan medføre forældelse af enhver disciplinær forfølgning af disse. Disciplinærsagen, som er uafhængig af andre administrative procedurer, har nemlig til formål at bevare den interne orden i den offentlige tjeneste, mens formålet med meddelelse af decharge i finansforordningens artikel 72 er at indføre en kontrol med regnskabernes rigtighed og lovlighed og ganske særligt

med deres aflæggelse og revision, for at den usikkerhed, som består vedrørende det ansvar, der påhviler den pågældende regnskabsfører for et regnskabsår, kan fjernes.

Det forhold, at de to nævnte procedurer er uafhængige af hinanden, er imidlertid ikke til hinder for, at der under disciplinærsagen kan tages hensyn til de konklusioner og de vurderinger, der er anlagt i forbindelse med afgørelsen om meddelelse af decharge.

2. Når en ansættelsesmyndigheds afgørelse om at pålægge en tjenestemand en disciplinær sanktion er blevet annulleret ved dom, fordi disciplinærsagen var behæftet med formangel, og samme ansættelsesmyndighed genoptager disciplinærsagen, kan denne genoptagelse ikke anses for en ny indbringelse for de kompetente in-

stanser, men for en genoptagelse af sagen på det stadium, hvor sagen var behæftet med den ved dommen fastslåede formangel.

3. Selv om fristerne i artikel 7 i vedtægtens bilag IX for afgivelse af Disciplinærrådets begrundede udtalelse og ansættelsesmyndighedens vedtagelse af en afgørelse ikke er forældelsesfrister, udgør de dog et princip om god administration, hvis formål såvel i administrationens som i tjenestemandens interesse er at undgå, at der sker en uberettiget forsinkelse med vedtagelsen af den afgørelse, som afslutter disciplinærsagen. Derfor er de disciplinære myndigheder forpligtet til at gennemføre en disciplinærsag med fornøden omhu og drage omsorg for, at enhver handling i forbindelse hermed sker efter et rimeligt tidsrum i forhold til den foregående handling. Hvis dette princip ikke overholdes, hvilket kun kan bedømmes ud fra den konkrete sags omstændigheder, kan ikke blot institutionen ifalde ansvar, men overtrædelse heraf kan også medføre, at en retsakt, der er vedtaget under overtrædelse af dette princip, rammes af ugyldighed.

4. Artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention finder ikke anvendelse på disciplinærsager som sådan inden for den offentlige tjeneste, idet der i en sådan sag ikke er tale om en »anklage for en forbrydelse«, som angivet i artiklen.

5. Det følger af artikel 2 og artikel 7, stk. 1, i vedtægtens bilag IX, at tjenestemanden,

der er genstand for en disciplinærsag, og hans bisidder rettidigt kan gøre sig bekendt med alle de faktiske forhold, som afgørelsen hviler på, med henblik på indgivelse af deres bemærkninger. Hvis der imidlertid ikke foreligger en anmodning fra den pågældende, påhviler der ikke efter vedtægten ansættelsesmyndigheden nogen forpligtelse til at give oplysning om alle dokumenter vedrørende tjenestemanden.

6. Regnskabsførerens og forskudsbestyrerens beføjelse og ansvar, for så vidt angår forvaltningen af en forskudsforvaltning, er bl.a. fastsat ved finansforordningens artikel 17, stk. 3, artikel 20, 49, 63 og 70 samt i artikel 46-54 i gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen. I henhold til disse bestemmelser er oprettelse — og derfor en ændring af en forskudsforvaltning — afhængig af en afgørelse fra budgetmyndighederne. Forskudsbestyreren fører regnskab over de midler, han råder over, og over de afholdte udgifter ifølge regnskabsførerens instruktion, og er over for denne ansvarlig for effektueringen af betalinger.

Regnskabsførerens rolle, som består i at varetage institutionens indtægter og betalinger, er ikke på dette område begrænset til alene at give instruktioner. Regnskabs-

føreren skal, som regel på stedet og uanmeldt, kontrollere, at de midler, som er betroet forskudsbestyreren, er til stede, og at regnskabet bliver ført. Det fremgår af denne ansvarsfordeling mellem regnskabsføreren og forskudsbestyreren, at sidstnævnte først og fremmest er ansvarlig for forvaltningen af forskudsforvaltningen, og kun er fritaget for dette ansvar, såfremt han har modtaget modstridende instruktioner fra regnskabsføreren. Derimod er også regnskabsføreren ansvarlig, hvis han, skønt oplyst om eventuelle ulovligheder, ikke træffer de nødvendige foranstaltninger, eller ikke foretager såvel ordinær som ekstraordinær kontrol af forskudsforvaltningens regnskab.

Heraf følger også, at ansvar for fremlægelse og opbevaring af bilag under forskudsforvaltningen først påhviler forskudsbestyreren. Regnskabsføreren, som skal kontrollere forskudsforvaltningens regnskab og give forskudsbestyreren instruktioner, bliver ansvarlig fra det tidspunkt, da han ikke giver de fornødne instruktioner om at opbevare de pågældende bilag.

7. Da enhver disciplinærsag udgør en selvstændig sag, og sagsøgeren ikke til egen

fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre, kan en tjenestemand ikke påberåbe sig det forhold, at der ikke blev anordnet nogen sanktion over for en anden tjenestemand, som havde været genstand for en disciplinærsag vedrørende forhold, som havde forbindelse med dem, der foreholdtes førstnævnte tjenestemand, og under henvisning hertil bestride den sanktion, der er anvendt over for ham.

8. Når de handlinger, som tjenestemanden lastes for, er bevist, tilkommer det ansættelsesmyndigheden at vælge den passende sanktion. Da vedtægtens artikel 86-89 ikke fastsætter noget bestemt forhold mellem de heri opregnede sanktioner og de forskellige former for overtrædelse af tjenesteplichter, der begås af tjenestemænd, skal valget af den sanktion, der pålægges i det enkelte individuelle tilfælde, baseres på ansættelsesmyndighedens generelle vurdering af sagens samtlige konkrete omstændigheder og særegenheder. Retten kan ikke sætte sin vurdering i stedet for ansættelsesmyndighedens, undtagen i tilfælde af åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning.